BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

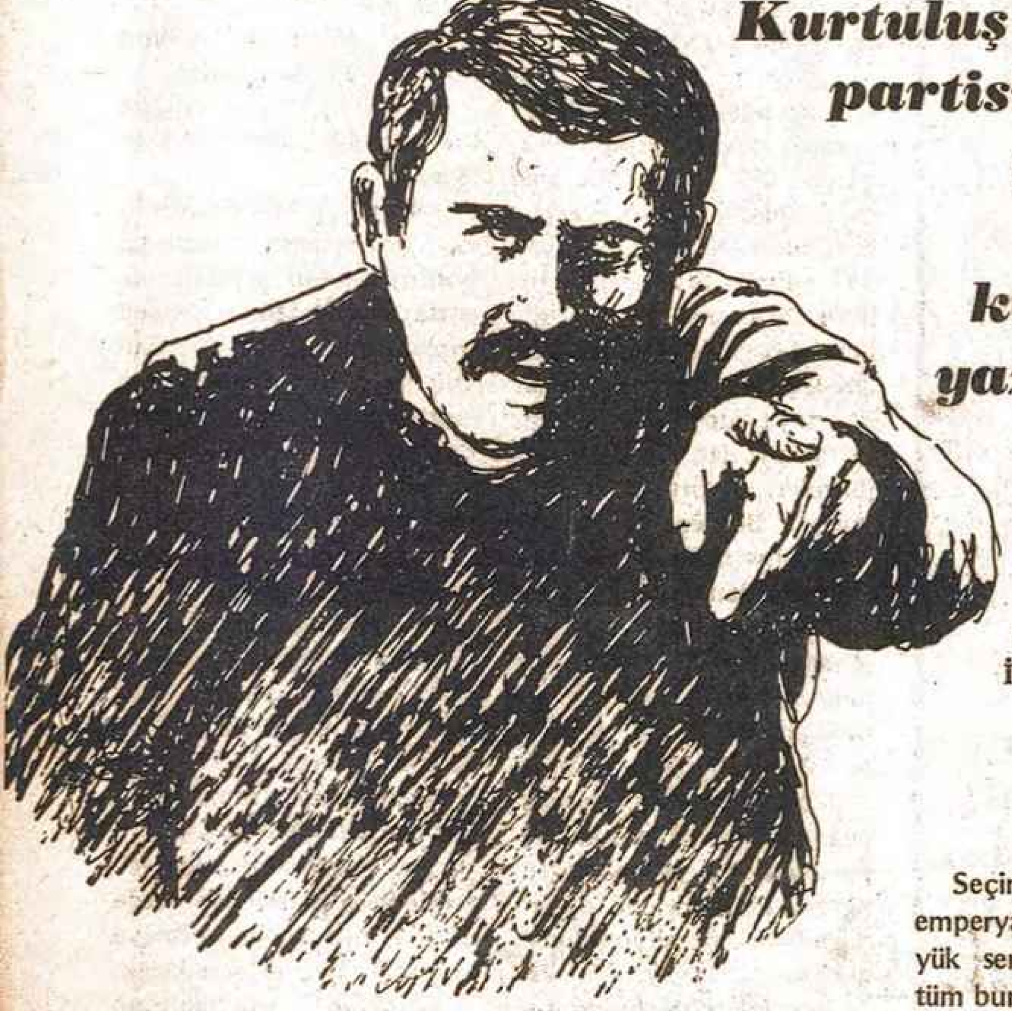
GÖREV

SOSYALİZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKELİM

Haftalık gazete
100 krş.
13 Mayıs 1977
Sayı: 4

Burjuvaziye karşı iktidar mücadelesi veren temel sınıf işçi sınıfıdır

Kurtuluşun yolu işçi sınıfının yoludur



Kurtuluş yolu, işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin önderliğinde verilen mücadele yoludur. İşçi sınıfı, bağımsız partisi dururken, yılgınlığın kıskacında kendisine sosyal demokrat reçeteler yazan küçük burjuva "Devrimci"liğini ibretle seyrediyor...

**İŞÇİLER,
KÖYLÜLER,
TÜM EMEKÇİLER!
İLERİCİ GENÇLER,
AYDINLAR,
DEMOKRATLAR,
SOSYALİSTLER!**

Seçim günü yaklaştıkça emperyalizme bağımlı büyük sermaye güçlerinin ve tüm burjuva partilerinin binbir çeşit oyunları ve gerçek yüzleri ortaya çıkmaktadır.

Kaldırılan her taşın altından ahlaksızlıklar, sahtekarlıklar, yolsuzluklar, tertip, tuzak ve türlü tezgahlar çıkmaktadır. İşte kapitalizmin gerçek yüzü budur. Bu gerçek emekçi kitlelerce her gün biraz daha iyi görüldüğü içindir ki, burjuvazi hırçınlaşmakta, azgınlaşmaktadır.

Bütün bunların nedeni, işçi sınıfının ve yandaşı emekçi kitlelerin her gün biraz daha artan bilinçli, örgütlü politik mücadeledeki inanç ve kararlılıklarıdır...

İşçi sınıfının partisi olduğunu kanıtlayan Türkiye İşçi Partisi'nden korkmaları bundandır.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin eksiksiz, kesintisiz, kaytarmasız açık yolunu gösteren ve o yolu izleyen Türkiye İşçi Partisi'ne her vesileyle saldırmaları bundandır.

Ülkemizin bütün irili ufaklı sorunlarının temelden çözümünün, iktidarın büyük sermaye sınıfı elinden işçi sınıfının eline geçmesiyle mümkün olabileceğini savunan Türkiye İşçi Partisi'nden ürkmeleri bundandır...

"KAYITSIZ ŞARTSIZ!"

Büyük sermaye sınıfı bugünden kâbus görüyor: Sosyalistler acaba meclise girecek mi?

Onlar iyi biliyorlar ki, seçimler ve parlamento sınıf mücadelesinin alanlarından biridir. Onun içindir ki, yıllarca önce "Türkiye İşçi Partisi Meclise girerse Meclis çalışamaz" demişlerdir.

Bugün hem de daha fazlasıyla aynı kabusu yaşıyorlar. Bunun içindir ki, daha başka, daha yeni oyunlarla politika sahnesinde cirit atmaktadırlar.

Toplumu, kıyımla, baskıyla, şiddetle, terör ve cinayet dalgasıyla kısgaç altına almağa çalışıyorlar. Bu kısgaç altında kitlelere CHP'yi bir "umut", kurtuluş yolu, "kayıtsız şartsız" teslim olunacak bir sığınak yapmak istemektedirler.

Büyük sermaye bu gerilim tablosunda emekçi kitlelere iki almaşık kabul ettirmeğe çalışmaktadır: Ya faşizm, ya CHP! Ya MC miğferinde faşizm, ya da gene büyük sermaye denetim ve gözetiminde sosyal demokrat CHP!. „

SAPTIRMAK ŞAŞIRTMAK...

Sosyal demokrat CHP de bu sunuştan memnun görünmektedir. İşbirlikçi tekelci sermaye bu dayatmayla işçi sınıfının bağımsız politik mücadelesini kesintiyi uğratmaya, geriye itmeğe çalışmaktadır. Burjuvazi şunu iyi biliyor ki, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi ancak ve ancak işçi sınıfının bağımsız partisi aracılığı ve öncülüğünde sürdürülür, başarıya ulaşır. Gene burjuvazi şunu iyi biliyor ki, işçi sınıfını sosyalist iktidar ve sosyalizm yolundan saptırmak için bir değil binbir oyun sürdürmek gerek...

Burjuvaziye karşı iktidar mücadelesi veren temel sınıf işçi sınıfı da herşeyin farkındadır.

İşçi sınıfı, yandaşı emekçi kitlelerle birlikte verdiği bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini kesintiye uğratmağa çalışanları bu mücadeleyi ertelemeye çabalayanları biliyor.

İşçi sınıfı, politik mücadeleyi ekonomik mücadele sınırları içine hapsetmeğe çalışan sendika aristokratlarını tanıyor.

İşçi sınıfı, keskin solculuk adına, "devrimcilik" adına kendisinden geri adımlar bekleyen yılgınlar, korkaklar, dönekler safını görüyor.

İşçi sınıfı, bağımsız partisi dururken, yılgınlığın kıskacında kendisine sosyal demokrat reçeteler yazan küçük burjuva kolaycılığını, kestirmeciliğini ibretle seyrediyor.

KURTULUŞ YOLU

İşçi sınıfı her ne hal olursa olsun biliyor ki, burjuvazi kandırılamaz, aldatılamaz; burjuvazi mahkum edilir.

Sosyalizmi kaf dağının ardına saklamağa, orada kazımağa çalışan büyük sermaye işbirlikçilerinin ve çömezlerinin oyunları sökmeyecek.

Büyük sermayenin, sosyal demokrat ve sendikalizm kuşatması sonuç vermeyecek.

Çünkü kurtuluş yolu, işçi sınıfının bilimsel sosyalist yoludur. Mücadele yolu, işçi sınıfının partisi Türkiye İşçi Partisinin politik önderliğindeki bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yoludur...

Boş vaadlere aldanmayacağız

Vaktiyle İngiliz İşçi Partili bir milletvekili, kendi partisinden bahsederken "Bizim parti kemana benzer" demişti, "sol elle tutulur, sağ elle çalınır!..." İngiliz milletvekili bununla partisini tutan, ona oy veren, omuz veren işçi ve emekçi kitlelerin partinin solunda olduğunu, parti yönetiminin bunların talep ve özlemlerine tam karşılık veremeyecek kadar sağda kaldığını belirtiyordu.

İngiliz milletvekilinin esprisi bugünkü CHP'ye pek uymaktadır. Ama aslını ararsanız, yalnızca sosyal demokratlar değil, bütün burjuva partilerinin de durumu aynıdır. Çünkü iş eninde sonunda gelip seçime, seçimde alınacak oylara dayanmaktadır. Ve de örneğin ülkemizde burjuva olduğu için, o mutlu azınlıktan olduğu için bir burjuva partisine oy verecek olanlar, topunu toplasanız kaç kişi tutarlar? Bunun için kendi dünya görüşüyle şartlandırdıkları kitlelerden, hem de onlara sahte, yalancı hedefler göstererek oy isterler. Bugünlerde bozuk plak gibi dinlediğimiz "tarihteki son Türk devleti elden gitmesin", "Milliyetçi Türkiye" teraneleri ve benzerleri böyle ortaya çıkıyor.

Oysa, düşünmekten bile dudaklarının uçukladığı yarının işçi, emekçi iktidarı, yarının sosyalist Türkiyesi, kapitalist-emperyalist ilişkiler ağının dışına çıkmış tam bağımsız bir devlet olarak insanlık ailesindeki onurlu yerini alacak, gerçek kimliğine kavuşacaktır. Ama onların da, kârlarına kesat girecektir; sıkıntı ve korkuları bundandır; bundan dolayı durmadan sosyalistleri, sosyalizmi kötülemeye çalışırlar. Bu kötüleme, karalama kampanyası yetmeyince başları sıkışınca demokrasi örtüsünü bir yana bırakıp altındaki antidemokratik, kitlelere karşı, insanlığa karşı, gelişip serpilene karşı yüzlerini de açığa vurmaktan çekinmezler; son örneğini Taksim katliamında gördüğümüz gibi...

Ama bunların da, yetmeyeceğini bilirler. Büyük işçi emekçi kitlelerde en azından ilerisi için göz okşayıcı, bugün olmazsa yarın düzlüğe çıkabilecekleri, rahata kavuşabilecekleri yanılgısını uyandıracak parlak tablolar çizmeye çalışırlar. "İkibin yılında Böyük Türkiye", "fabrika yapan fabrikalar kuracağız" gibi iddialar bunun için ortaya atılır. Emperyalizme göbeğinden bağlı işbirlikçilerin bunların hiçbirini gerçekleştiremeyeceği bir yana bunların parasının nereden, kimin sırtından çıkacağı, değirmenin suyunun nereden geleceğini anlatmak da hiç işlerine gelmez.

Dahası var: Her seçim döneminde bütün hükümetler veya hükümet adayı burjuva partileri sözcülerinden yerel veya genel özlemlere ilişkin bol keseden vaadler dinlersiniz. Bunda o kadar ileri giderler ki, bazen kantarın topunu bütün bütüne kaçırırlar. Siyasi edebiyatımıza girmiş olan meşhur "Kayseri'ye liman yapmak" vaadi ile Demirel'in "patates fabrikası" hatırlardadır. Bunun gibi işçinin, emekçinin hoşuna gideceğini tahmin ettikleri ne varsa hepsini birbiri arkasına sıralamaktan da çekinmezler. Her seçim dönemi oylar sandığa girinceye kadar bu oyun aynen sürer gider.

Ama artık gözler açılıyor. Sekiz yıl aradan sonra seçimlere yeniden katılan işçinin emekçinin partisi Türkiye İşçi Partisi gerçekleri bir bir gösteriyor; işçi ve emekçilerin öz partisi, şaşmaz pusulası olarak işbirlikçi, patron, ağa takımının yalanlarını bir bir yüzlerine vuruyor; yolumuzu aydınlatıyor. Aldanmayacağız....

Nihat SARGIN

Patron tuzakları sökmeyecek

Artık sarı sendikanın ne olduğunu bilmeyen kalmadı. Daha çok Türk-İş içinde toplanan bu sendikalar, patronlara işçileri ucuza satıp, mümkün olduğunca çok çalıştırabilmenin yollarını arıyorlar. Bütün uğraşları işçi sınıfının bilinçlenmesini önlemek, mücadelesini kırmaktır. Bunlar, işçi sınıfının iş güvenliği, daha çok ücret, daha az iş günü için gireceği her eylemi önlemeye, kırmaya çalışırlar.

Ama bu her zaman böyle olmaz. İşyerine ilerici bir sendikanın girmemesi için çoğu kez daha çok yüksek ücret alan sözleşmeler de imzalarlar . Yeter ki işçiler politikayla uğraşmasın. İşte patronlar bunun için kesenin ağzını açabilirler. Çünkü patronların gerçekten korktuğu işçilerin ekonomik haklarının geliştirilmesinin yanı sıra hatta ondan daha çok bilinçlenmeleridir. İşte ilerici sendikalara bunun için karşı çıkıyorlar.

İlerici sendikalar işçi sınıfının ekonomik haklarını geliştirme mücadelesinde vazgeçemeyeceği örgütlerdir. Sarı sendikaların etkisi azalıp, ilerici sendikalar güçlendikçe işçi sınıfının patronlara karşı verdiği mücadele de güçleniyor demektir.

Ne var ki patronlar ilerici sendikaları da boş bırakmıyorlar. Bu sendikaları törpülemek, mücadele güçlerini kırmak, etkisizleştirmek için patronlar devamlı uğraşıyorlar.

Bunun için akla gelen yollardan birisi, sendika yöneticilerini bol maddi imkana kavuşturmaktır. Böylece yaşamı ve sosyal çevresiyle işçi sınıfından kopacak olan sendika yöneticileri giderek işçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarının kararlı ve öncü savunucusu olmaktan çıkacaklar ve düzenle uyuşacaklardır. Diğer bir yol da, sendika içi demokrasiyi ortadan kaldırarak, çeşitli yönetim ve kongre oyunlarıyla düzenle uzlaşmış bu yöneticileri sendikaların başında tutarak, uzlaşmayı geliştirmelerini ve yaygınlaştırmalarını sağlamaktır.

Bu uzlaşmacı sendika yöneticilerinin diğer bir niteliği de politik olarak da patronlarla uzlaşmacı bir çizgiye sarılmış olmalarıdır. Bütün dünyada bu uzlaşıcı çizgi Türkiye'de CHP'nin temsil ettiği sosyal demokrasidir. İşçi sınıfının sosyalist hareketine karşı bu tür sendika yöneticileri eliyle işçi sınıfı politik olarak da şaşırtılmaya çalışılıyor.

Ne var ki, bütün bu aksaklıkların işçiler tarafından görülmemesi, değerlendirilmemesi mümkün değildir. Bir kere sendika eskisi gibi patronlar karşısında mücadeleci değildir. Tabandaki çalışkan, bilinçli işçilerden mümkün olduğunca sendikayı uzak tutmaya çalışırlar. "Tabanın söz ve karar sahibi olması" ilkesi rafa kaldırılır. Tüm sendikal çalışmalarda bir gerileme görülür.

Sendika, patronlara karşı uzlaşmasız mücadele eden işçilere sahip çıkmaz. Toplu sözleşmelerle alınan ücret artışlarında bir gerileme vardır. Ve bütün bunların sonucu olarak sendika yöneticilerinin işçiler üzerindeki saygınlığı ortadan kalkar.

İşte DİSK içindeki sorun budur. DİSK üst yönetimi tabandaki işçilerden kopmuş düzenle uyuşmuştur. Hala ilerici, devrimci bir lafazanlık içinde bulunması ise başka çaresi olmadığı içindir.

Patronlar, sarı sendikacılar ve uzlaşmacı sendika yöneticileri ne yaparlarsa yapsınlar işçi sınıfı mücadele bayrağını her geçen gün daha yükseltecektir. Uzlaşmacı sendika yöneticileri ilerici sendikal hareketten uzaklaştırılacak, sarı sendikaların etkisi kırılacaktır.

İŞGALCİ TRT YÖNETİMİNİN SANSÜR ETTİĞİ, YAYINLAMADIĞI TİP DEMECİ...

İşçi sınıfına ve emekçi halka korku salmak ve seçimlere böyle bir korku ortamında gitmek için Milliyetçi Cephe tarafından sürdürülen faşist terör 1 Mayıs'ta yeni bir biçime büründürüldü. En yoğun noktasına ulaştırıldı.

1 Mayıs 1977 günü burjuvazinin işçi sınıfına bugüne kadar yaptığı en kanlı saldırı olarak tarihe geçecektir. Otuzun üstünde işçi, öğretmen, öğrenci ve emekçinin ölümüne ve yüzlercesinin yaralanmasına yol açan şartları hazırlayanlar şimdi 1 Mayıs olaylarını seçim propagandalarının temel malzemesi yapma çabasındalar.

İşçi sınıfı düşmanları radyolarda, televizyonlarda boy boy kendilerini gösteriyorlar. Başta Milliyetçi Cephe partileri olmak üzere bütün patron örgütleri 1 Mayıs'a ve işçi sınıfına düşmanlıkta yarışıyorlar. Terör ve korkuyu yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. Cenaze törenleri basılıyor, işçiler işlerinden atılıyor, seçim toplantıları engellenmek isteniyor.

Burjuvazinin halka düşman yüzünü 12 Mart'ta da en açık bir şekilde görmüştük. Binlerci işçi, emekçi, genç, aydın hapsedilmişti, işkencelere uğratılmıştı, kurşunlanmıştı, öldürülmüştü. İdam sehpaları kurulmuştu. Ama bu olaylar kimseyi yıldıramamış verilen kararlar ve yapılan işler kamuoyunda kendilerinin mahkumiyeti olmuştu.

Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs 1977'yi ve onun öğrettiklerini de unutmayacaktır. Taksim meydanını dolduran yüzbinlerce işçi, emekçi burjuvazinin işçi hareketini çekmek istediği ne uzlaşıcı, ne maceracı alanlara düşmeden, bu bilincin disiplini ve uyanıklığıyla yeniden meydanları dolduracaktır.

Başta Milliyetçi Cephe ve onu oluşturan partiler olmak üzere tüm öteki sorumlulardan ve sorumsuzca davrananlardan mutlaka hesap sorulacaktır.

İşçi ve emekçi sınıflara vurulmak istenen faşist boyunduruk kırılacaktır.

DİN VE MANEVİYAT SÖMÜRÜSÜ DE, TEMELDE MADDİ SÖMÜRÜYE DAYANIR

DEMİREL'İN YİĞENİNDEN SONRA ERBAKAN'IN KARDEŞİ...

Halkın dinsel duygularını, inançlarını sömürmeye yönelik sermaye bezirganlığının temelde, emekçi kitlelerin maddi sömürüsünü gizleme amacına dayandığını sosyalistler her fırsatta dile getirirler...

Emperyalist sistemin ağındaki, geri, çarpık Türkiye kapitalizminde artık bu gerçekler, elle tutulur, gözle görünür hale geldi.

Büyük sermaye ve müttefiki geri sermaye güçleri artık madrabazlıklarını gizleyemiyorlar, saklayamıyorlar.

Bir yığın örnek arasında işte Süleyman Demirel'in "yiğeni" Yahya Demirel'in ve ortağı Necmettin Erbakan'ın kardeşi Akgün Erbakan'ın marifetleri...

Milli Selamet Partisi Genel Başkanı, Başbakan yardımcısı, Bakanlıklararası Ekonomik Kurul Başkanı Profesör Necmettin Erbakan'ın kardeşi Akgün Erbakan'ın Sanayi Bakanlığı'nda bir iş takibinden 500 bin lira komisyon alması için resmi belgeler düzenlendiği açığa çıktı.

MSP'nin Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanı Korkut Özal'ın biraderi Turgut Özal'ın da yabancı sermaye ile işbirliği halinde Türkiye'nin çelik kralı olma yolunda hızla ilerlediğini bilmeyen de yok...



Gazetelerde çarşaf çarşaf ilanları yayınlanan "Asil Çelik"te, yabancı sermaye ile onun ortağı Koç Holding ve nihayet MSP'li bakanın biraderi Turgut Özal başlıca ortaklar arasında...

MSP Genel Başkanının kardeşi Akgün Erbakan, Türkiye'de televizyon imalat izni almak için kendisine başvuran bir şirketten 500 bin lira "İş takip" parası talep ediyor. Şirket bu talebe "evet" diyor. Ve taraflar arasında mukavele imzalanıyor. Akgün Erbakan elhak meselenin altından yüzünün akıyla çıkıyor! Sanayi Bakanlığından izni alıyor. Ama bu arada şirket 500 bin lirayı ödemekten vaz geçiyor. Sonra ne oluyor? Şirkete televizyon imalat izni veren Sanayi Bakanlığı da vaz geçiyor. Erbakan'ın biraderinin işini mi bozarsınız? Biz de sizin işinizi bozarız!...

Belgeler ortada.

Şimdi bunun davası sürüyor.

Halkın dinsel inançlarını ticaret metaı haline getiren, her fırsatta dinden imandan dem vuran sermaye bezirganlığından sadece bir sahne. Varın gerisini hesap edin.

TİP DİYOR Kİ...

- Şimdi seçim zamanıdır. Şimdi halktan oy alabilmek için diğer partiler de işçinin, emekçinin, köylünün dar gelirlilerin, yoksulun ve işsizin dertlerinden yurt dışındaki işçilerimizin meselelerinden söz etmekte, bol keseden vaadlerde bulunmaktadırlar. Ama geçmiş tecrübelerimizle biliyoruz ki, seçimler geçip de, Meclise girdiklerinde bu vaadlerini unuturlar; çünkü onlar işçilerin emekçilerin partileri değildirler.

- Demirel'den sonra, dört yıldır manevi kalkınma edebiyatı yapan Erbakan'ın kardeşinin de yabancılarla Sanayi Bakanlığı arasında komisyonculuk yaptığı belgelerle ortaya çıkmıştır Bir başka MSP'li bakanın kardeşi ise dört yılda demir çelik kralı olmuş ve MSP listesinden aday yapılmıştır. Manevi kalkınma edebiyatı yapan MSP liderlerinin, AP'nin yolunu izleyerek kendilerini ve yakınlarını kalkındırdıkları, büyük sermaye ile işbirliği halinde oldukları açığa çıkmıştır.

- Yalnızca sosyalistler, Türkiye İşçi Partililer dün de, bugün de, oldum olası, işçiden emekçiden, yoksul köylüden yana, büyük sermayenin, patronların, ağaların partilerine karşı şaşmaz mücadele vermişlerdir...



ÇARK

kısır döngü

Faşistinden goşistine, milliyetçisinden "devrimci"cisine sorarsanız Türkiye İşçi Partisi "küçük parti!.."

Eski deyimle "asgari müşterek" bu kadarla da kalmıyor. En ortak noktalardan biri de Türkiye İşçi Partisi düşmanlığı: kısır döngü!..

Peki, Türkiye İşçi Partisi bu kadar küçük de, korku, telaş koparılan gürültü niçin bu kadar büyük!..

"Solun bölünmüşlüğü" üzerine bunca tellallık yapılırken sağ'la aynı kaba girmek niye?..

Sağın telâş ve korkusunu anlamak mümkün. Ama "sol" adına mangalda kül bırakmayan, "devrimcilik" adına lügatte laf komayan erbaba ne demeli?..

Türkiye İşçi Partililer saldırıya uğrarlar, öldürülürler, kurşunlanırlar. Yasa dışı yollarla göz altına alınırlar, tutuklanırlar... Afişleri kapatılır, yırtılır. Bildirileri, demeçleri engellenir. Hem de bu eylemler yer yer resmi görevlilerin katkılarıyla gerçekleştirilir...

Tüm bunlara kağmen parti yıpranıyor mu? Geri itilebiliyor mu?

Ne gezer!

Küçük burjuva ihtimamıyla "aman CHP'ye şimdilik toz kondurmayalım", "Aman DİSK üst yönetimine şimdilik lâf etmeyelim" denir...

- Niçin?

- Yıpranırlar!

Eğer bir politik örgüt, gerçekten ciddi, demokrat ve tutarlıysa öyle "şıp" diye yıpranmaz. Eğer sendika yöneticileri gerçekten ilerici ve tabana dayanıyorlarsa "şıp" diye yıpranmazlar!..

Aksi olsaydı, Türkiye İşçi Partisi kurulduğundan bu yana geçen iki yılı aşkın zaman içinde erir giderdi.

Bir partinin gücü, nitel gücü ve onun toplayıcı dinamiğinde nicel büyüme potansiyelidir.

Şimdi dönüp bakın bakalım.

Süleyman Demirel ağzını açar, her fırsatta "TİP" der.

CHP, milletvekili aday adaylarını aynı gerekçeyle veto eder.

Büyük sermaye diş gıcırdatır.

Sendika aristokratları altlarından kayan tabanı TİP düşmanlığıyla durdurmağa kalkışır.

"Sol" dükkânlar, feryadı figan, TİP diye çığrışırlar.

Olmuyor, olmuyor; olmayacak!..

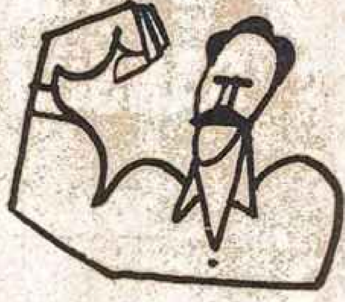
İşçi sınıfının bağımsız politik partisi olduğunu karar ve eylemleriyle kanıtlamış olan Türkiye İşçi Partisi bilimsel sosyalizmin eylem kılavuzluğunda yürüyor, yürüyecek.

İşçi'nin emekçinin sesi, soluğu Türkiye İşçi Partisinde toplanıp büyüyecek.

Ne azgınlık, ne yılgınlık, ne çok bilmişlik kâr etmeyecek...

Bu kısır döngü bozulacak!..

Varlık ÖZMENEK



SSK PRİMLERİ İŞVERENE YEM OLUYOR

YASALARA BAKARSANIZ, SSK İŞÇİ SINIFININ SOSYAL GÜVENLİĞİNİ ÜSTLENMİŞTİR. AMA UYGULAMAYA BAKARSANIZ HİÇ DE ÖYLE DEĞİL. İŞÇİDEN KESİLEN MİLYONLARCA, MİLYARLARCA LİRA PARANIN KARŞILIĞINDA SSK İŞÇİYE NE VERMEKTEDİR? EKSİK HİZMET, ZORLUK, GÜÇLÜK, ÇİLE... PEKİ NE OLUYOR BUNCA PARA?..

Her ay yüz binlerce işçiden kesilen ve adına "prim" denilen milyonlarca lira para kısa adı SSK diye bilinen Sosyal Sigortalar Kurumunun kasalarına akar. Akar da ne olur? İşçilerin sosyal güvenlikleri mi sağlanır?..

SSK hastahanelerinin durumunu bilmeyen yok. Bu hastahaneler daha iyi, daha istenilir seviyede olabilir mi? Olabilseydi, bugüne kadar niçin olmadı?..

Emekli işçilerin, emekçi aylığı bağlatabilmek için neler çektiklerini hepimiz biliyoruz. Emekli olup da bir yılda aylık bağlatamayan bir yığın işçi var.

SSK onu yapmaz, bunu yapmaz da ne yapar?..

Yasalara bakarsanız, SSK işçi sınıfının sosyal güvenliğini üstlenmiştir. Ama uygulamaya bakarsanız hiç de öyle değil. İşçiden kesilen bu milyonlarca, milyarlarca paranın karşılığında SSK işçiye ne vermektedir? Eksik hizmet, zorluk, güçlük, çile...

Peki ne oluyor bunca çok para?

Söyleyelim: dolaylı, dolaysız yoldan bu para işverene yem ediliyor. İşveren yasa gereğince yatırması gereken primleri kuruma ödememekle bu parayı istediği gibi kullanmaktadır. Ayrıca bir takım aracı resmi kuruluşlar eliyle işverenler düşük faizle SSK'dan kredi alıyorlar.

SSK'da işler niçinağır aksak gider, niçin işçiye hakkı olan hizmetler götürülemez? İşte sebebi bu kadar basittir...

Kurumun kuruluş ve işleyiş mekanizması da bu amaca yönelik olarak düzenlenmiştir.

KOLAY YÖNETİM...

SSK yönetimi üç ayrı gruba verilmiştir: İktidar temsilcileri, işveren temsilcileri ve işçi temsilcileri. İktidar temsilcileri ile işveren temsilcilerini ayırmak mümkün mü? Geriye kalıyor işçi temsilcileri. İşçi temsilcilerinin de Türk-İş'ten olduğunu söylersek tablo tamamlanıyor.

İşte SSK konusu açılınca bütün gizleme, saklama çabaları bu yüzden gösteriliyor. Çünkü böylesine bir yönetim işverenlerin istediği yönetim. Ne isterse oluyor. Tekerine çomak sokacak kimse yok. Kolay yönetim.

Buna ilişkin bir kaç işlemi örnek olarak gösterelim.

SSK'da çalışanların 1969' lardan başlayan örgütlü bir mücadelesi var. Örgütleri Sosyal-İş sendikası. Bu mücadele 1973 sonlarında çalışanların zaferi ile sonuçlandı. SSK'da çalışanlar işçi olarak kabul edildi ve kendileriyle toplu iş sözleşmesi imzalandı. Toplu sözleşmenin 1975 yılının sonunda bitmesi ve yenisinin yapılması bekleniyordu. İşte tam bu sırada SSK yönetimi, işbaşındaki MC'nin desteğiyle kurumda işçi kalmadığını ilan ederek, kıyıma başladı. 1976 yılı bu kıyımla geçti...

İşçiler direndiler. Direnen işçileri yatıştırmak için kendilerine ikramiye dağıtıldı, fazla mesai yaptırıldı, bol keseden paralar ödendi.

Fazla mesai ile ödenenler, toplu iş sözleşmesi ile istenilen para artışlarından daha fazlaydı. Bu yolla işçilerin sendikal örgütleri Sosyal-İş'ten ayrılmalarına ve memur olmalarına çalışıldı. Ama tüm çabalar yetmedi. Bu yılın başlarında SSK yönetimi pes etti; Sosyal-İş sendikası ile sözleşme imzalamak zorunda kaldı...

SERMAYEYE HİZMET

Sosyal Sigortalar Kurumunun sermayeye hizmetini 1975 yılı biloncosundan rakamlar vererek sergilemek mümkün. Neden 1976 yılı bilonçosundan değil derseniz, 1977 yılının mayıs ayında olmamıza rağmen 1976 yılı bilançosu açıklanmadı da ondan.

Bilançoda 15 milyar 585 milyon liralık tahvil alınmış olduğu kayıtlı. Bu miktar plasmanların yüzde 56 sı. Oysa SSK'nın kuruluş yasasına göre bu miktar yüzde 40'ı geçemez. Önce yasaya böyle bir kuralın konmasının nedenine bakmak gerekli. Bu neden gizlenen işlevi yerine getirmek. Miktar olarak yasaya konulanı aşmak ise sermaye sınıfına hizmette iktidarların sıkışık durumda olduklarını gösteriyor. Devlet tahvillerinin alınmasıyla hükümetlere aktarılan paranın sermaye sınıfının emrine verildiğini ayrıca söylemeye gerek yok.

Bilânçoda 5 milyar 211 milyon liranın işçi meskenleri için kredi olarak verildiği kayıtlı. İşçi meskenleri kredisi sigortalı işçilere konut yapımı için kullanılıyor. Bu yolla konut sahibi olan sigortalılar yüksek gelirli işçiler. Çoğu kez de işçi olmayanlar. İşçi olmayanlar işçilerin kredi haklarını kullanarak lüks konutlar yaptırıyorlar. Bu konuda söylenmesi gerekenlerden bir diğeri de, bu yolla inşaatçılara kredi musluklarının açılmış olduğu. İki milyona yakın işçiden alınan pirimlerle birkaç bin işçiye konut yapımı için inşaat sermayesine kaynak aktarılmış oluyor.

MİLYONLAR, MİLYONLAR...

Yine bilançoda Sosyal Sigortalar Kurumunun 11 milyar 387 milyon lira alacaklı olduğu kayıtlı. Kayıtlı borçluların başında 4 milyar 177 milyon ile işverenler geliyor. İşverenler nasıl borçlu oluyorlar? Ücret ödedikleri işçilerin bordrolarından sigortaya ödenmek üzere pirim kesiyorlar. Ve kestikleri pirimleri sigortaya ödemiyorlar. Böylece 4 milyar 177 milyon lirayı sermaye olarak kullanıyorlar.

Borçlular hesabının ikinci sırasında 3 milyar 807 milyon lira ile aracısız işçi meskenleri kredisi gelmekte. Aracısız olması, arada müteahitlerin olmamasından değil, kooperatifin olmasından. Böylece inşaat sektörüne aktarılan kredi toplam 9 milyar 18 milyon liraya ulaşıyor.

Borçlular hesabında ayrı bir kalemde görülen 1 milyar 134 milyon lirayı da bu miktara eklemek gerekli. Bu miktar, temlik edilen işçi meskenleri kredisi hesabında kayıtlı. Yani daha önceden inşaat sektörüne bu miktar kadar kredi aktarılmış.

Sosyal Sigortalar Kurumunun alacaklı olduğu 1 milyar 14 milyon lira muhtelif, 1 milyar 340 milyon ise sair borçlular hesabında kayıtlı. Bu borçluların kimler olduğunu ortaya çıkarmak zor. Bunların izahı yapılmış görünüyor ama, yine de anlamak mümkün değil. Birisi şöyle: "1,2,3,5,6 sırada kayıtlı meblağlar (borçlar) kurum muamelatı icabından bulunmaktadır" deniliyor. Toplamı 40 milyon.

SÖZÜN KISASI

Sözün kısası Sosyal Sigortalar Kurumu, yasalara göre işçilerin bordrolarından milyarlar kesiliyor. Bu paralardan:

- 15 milyar 585 milyon lira tahviller aracılığıyla
- 10 milyar 152 milyon lira mesken kredisi adı altında,
- 4 milyar 177 milyon lira işverenlerin işçilerin bordrolarından keserek sigortaya yatırmaması sonucu

toplam 29 milyar 914 milyon lirayı sermaye sınıfının emrine tahsis etmiş durumda.

Bu yol, yasalarla sağlanan zorunlu tasarruf yolu. Sermaye sınıfı için yeterli görülmediğinden yeni yollar arandı ve bulundu da. Bulunan yoldan birisi uygulanıyor: MEYAK. Şimdi işçiler için olanı uygulanmak için sırada bekliyor: İYAK. İşçi Yardımlaşma Kurumu kanunu mecliste bekliyor. Er ya da geç yasalaşacak. Böylece işçilerin ücretlerinden yüzde 5 ler kesilerek yine sermaye sınıfının emrine sunulacak.

Bunların uygulamasını hiç bir sermaye sınıfı partisi önleyemez. Aksine, CHP dahil tüm sermaye sınıfı partilerinin görevi bunlara yenilerini eklemek.

Bütün bu oyunları ortaya çıkaracak ve işlemesini önleyecek güçde var. Bu güç, sosyalizmin sesidir. Bu ses TİP olarak meclislerde duyulacaktır.

KONGRE KARARLARI



Devlet daire ve kurumlarında çalışanlardan devlet işlerinin yönetim ve denetim işlerini görenler dışında kalanlar devlet memuru tanımı kapsamından çıkarılarak, bugünkü yapay işçi-memur ayrımı ortadan kaldırılmalı, tüm çalışanlarla birlikte sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev hakları tanınmalı ve kendilerine politik örgütlere üye olma olanağı sağlanmalıdır.

Demokratik hak ve özgürlüklerle bağdaşmayan lokavt yasaklanmalıdır; çalışma hayatına ilişkin kanunların, toplu sözleşme ve grev haklarının kullanılmalarını zorlaştıran etkinliğini azaltan, işverene işçiyi dilediği gibi işten çıkarma olanağını sağlayan hükümleri yürürlükten kaldırılmalıdır.

Genel grev ve dayanışma grevi yasallaştırılmalıdır.Toplu sözleşme yetkisinin sağlanmasında gizli oy, açık sayıma dayalı referandum tek geçerli yöntem olarak kabul edilmelidir.

Eşit işe eşit ücret kuralı kesin olarak uygulanmalı, kadın ve çocuk işçilerin mağduriyetlerine son verilmelidir. Kadın ve çocuk işçilerin özel durumları nedeniyle, sağlıklarının korunması, çalışma koşullarının kolaylaştırılması ve eğitilip yetiştirilmesi için özel yasal hükümler ve tedbirler geliştirilmelidir.

Tüm işçilere, bilgi ve becerilerini artırabilmeleri, yeteneklerini geliştirebilmeleri, çalışma hayatında ilerleyebilmeleri için eğitim ve kültürel-sosyal faaliyet olanakları sağlanmalıdır.

GÖREV
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü
VARLIK ÖZMENEK

Yönetim Yeri : Konur Sok. 15/8
Kızılay - ANKARA
İstanbul Bürosu : Piyerloti Cad. 21/1
Cağaloğlu

Dizgi : ÇIĞ Yayıncılık Ltd. 17 97 04
Baskı : Daily News Web Ofset

Sayılarla Türkiye

Kapitalist sınıfın sözcülerinin "kalkındık!, kalkınıyoruz!, kalkınacağız!" diye yalan üstüne yalan söylemelerine rağmen Türkiye geri bir ülke olarak kalmaya devam etmektedir. Köklü dönüşümler gerçekleştirilip, Türkiye'nin bu durumuna yolaçan kapitalist ilişkiler ve emperyalizme bağımlılık ortadan kaldırılmadıkça da geri bir ülke olarak kalmaya devam edecektir.



Bir ülkede tüketilen toplam çelik miktarının o ülke nüfusuna bölünmesi ile bulunan kişi başına çelik tüketimi, ve yine aynı şekilde bulunan kişi başına enerji tüketimi ülkenin gelişmişliğinin, sanayileşmesinin ölçüsü olarak kabul edilir. 1973-74 yıllarında Türkiye'de 51 kilogram çelik, 625 kilogram kömür eşdeğeri enerji tüketiliyordu. Yunanistan' da tüketilen çelik bunun 3,5 katı, Bulgaristan'da 5,5 katı ve Sovyetler Birliği'nde 10,5 katıdır.

Enerjiaçısındanda benzer bir durum vardır. Türkiye'de kişi başına enerji tüketimi 625 kilogramdır. Yunanistan'da bunun 3 katı, Bulgaristan'da 7 katı, Sovyetler Birliği'nde ise 8 katı enerji tüketilmektedir.

BÖLGELER – UÇURUMLAR...

Üstelik Türkiye'nin geriliğini belirtirken Türkiye'ye ait ortalama sayılar kullanılması gerçeği yeterince yansıtmamaktadır. Sınıflar arasında büyük bir uçurum varolunca; küçük bir azınlığın mülkiyeti, sahibolduğu imkanlar. yaşam seviyesi ile ilgili sayılar, halkın büyük çoğunluğunun durumunu belirten sayılardan çok farklı olunca, bütün Türkiye'ye ait ortalamalar yetersiz kalmaktadır.

Devlet Planlama Teşkilatı'nın çalışmalarına göre, geçimini sağlamaya yetecek kadar toprağı olmayan ailelerin toplam içindeki payı Ege-Marmara bölgesinde yüzde 73, Karadeniz Bölgesinde yüzde 77, İç Anadolu Bölgesinde yüzde 78, Akdeniz'de yüzde 83, ve Doğu-Güneydoğu Anadolu'da yüzde 91'dir. Köylerde yaşayan halkın bu ezici çoğunluğu ile binlerce ve binlerce dönüm toprak sahibi beylerin, ağaların toprakları yanyana getirilebilir mi?





Türkiye'de ailelerin en düşük gelirli beşte birlik bölümü, toplam gelirin otuzda birini, ailelerin en yüksek gelirli beşte birlik bölümü toplam gelirin yarısından çoğunu alıyor. Bu ailelerin gelirleri yanyana getirilebilir mi?

EZENLER–EZİLENLER!...

Türkiye'de 200 bine yakın ticaret işletmesi var. Bunlar içinde sayısı 1000'i bile bulmayan büyük tüccarın kârı ile geriye kalanların kârı, yaşamları, durumları yanyana getirilebilir mi?

Türkiye'de yüzbinlerce işçi asgari ücretle çalışıyor. Asgari ücretin bir aylık toplamı ile en büyük kapitalistin bir aylık geliri arasındaki oran onbeş yılda 20 binde bir'den 30 binde bir'in üstüne çıktı.

Son on yılda her üç esnaf ve zanaatkârdan biri iflas ederken en büyük yüz firmanın satışları altı kat arttı,anonim şirket sayısı dokuz katına çıktı.

Bu sayılar yanyana getirilip, ortalaması alınabilir mi? Alındığında emekçi kitlelerin durumunu yansıtabilir mi?



SEÇİM ÇALIŞMALARI

Türkiye İşçi Partisinin seçim çalışmaları devam ediyor. Türkiye İşçi Partisi seçim çalışmaları baskı, saldırı ve engellemelere rağmen hızla devam ediyor. Seçime girdiği 15 il ve çevrelerinde seçim çalışmalarını yoğunlaştıran Türkiye İşçi Partisi ilk olarak yaptığı "Sosyalizm Bayrağını Meclise Dikelim" afişlemesinden sonra şimdi de işçi ve emekçi kitlelerin yoğun bulunduğu semtlerde kahve sohbet toplantıları yapıyor.

Yayınladığı bildiriler T.R.T. tarafından 141. ve 142. maddelere girdiği gerekçesi ile yayınlanmayınca İstanbul İl Örgütü bildiriyi 500 bin adet bastırıp dağıtmıştır. Öte yandan Ankara'da da yoğun bir şekilde devam eden seçim çalışmaları polis ve komandolarca önlenmeye çalışılmaktadır. Kırıkkale'de partinin düzenlediği bir toplantıya giden parti üyelerine baskı yapan polis Ankara İl Sekreteri Umur Coşkun'u gözaltına almıştır. Komandolarda Altındağ İlçe Başkanı Hüseyin Özkan'ı kahve sohbet toplantısına giderken kurşun yağmuruna tutmuşlardır. Omuzundan yaralanan Hüseyin Özkan Hacettepe hastanesinde tedavi edilmektedir.

Bütün engellemelere rağmen Türkiye İşçi Partisi demokratik toplumsal muhalefet görevini işçi ve emekçi kitlelere duyurma çalışmalarını hız ve inançla sürdürmektedir.

NASIL MİLYONER OLUNUR?..

BUL DÇM İÇİN ADAMINI KALDIR PARAYI

Aslında günlük yaşam içinde, günlük gaile içinde olanların pek anlamayacakları konular vardır. Bunların en önemlilerinden biri de ekonomik vurgunlardır. Bugün anlatacağımız ekonomik vurgun olayının adı DÇM...

DÇM üç harfin yanyana gelmesinden başka bir anlam taşıyor birçok işadamı (!) için. Ve tabii onların aracıları için.

DÇM açık adıyla Dövize Çevrilebilir Mevduat demek.

Şimdi isterseniz bunun ne olduğunu açıklamayı bir kenara bırakıp olayımızı anlatalım.

Adamın işi DÇM bulmak. Kendisi aracı. Bunun için de bir kredi isteyen işadamına ihtiyacı var. DÇM bekleyen işadamı çok olduğu için bunu bulmakta zorluk çekmez. Gazetelerden birine küçücük bir ilan verip, isteyenlere DÇM kredisi bulabileceğinizi bir telefon numarası ekleyerek bildirmeniz yeterlidir. Ertesi gün telefonlara cevap vermekten kendinizi alamazsınız...

Ama önce bir dış bankadan DÇM bulmanız gerekli. Biraz daha açarsak, orta vadeli bir kredi bu DÇM, Türkiye'de orta vadeli kredi maliyeti yüzde 24 faiz gerektiriyor. DÇM bulursanız bu miktar epey düşüyor.

ARACI OYUNU

Ne kadar düştüğünün hesabına geçmeden önce, DÇM'nin dışardan başka aracılar vasıtasıyla bulunması gerektiğini koyalım. Dışarda bir bankayı ayarlayabilmiş (!) olan aracı, öyle ufak miktarlarda değil en az 5 milyon dolar (yaklaşık 100 milyon lira) DÇM kredisi alıyor. Bunu dış bankanın vermesi çok zor olmuyor, çünkü hem bir banka garantisi, hem de onun üstüne bir merkez bankası garantisi veriliyor yabancı bankaya. Yani kilit üstüne kilit biniyor...

Dışarda orta vadeli kredinin maliyeti, yani faiz miktarı yüzde 7.5. Dışardaki banka kendi yüzde 7.5 faizini alacağı için derdi yok. Hükümet döviz giriyor diye memnun. Yerli banka garantör olarak yüzde 1.5 civarında bir kazancı olacağı için memnun. Aracı yüzde 1.5 alacağı için memnun. Ayrıca yabancı banka bir de Eurodolar faiz haddi olarak 1.75 alıyor, bir memnuniyet sebebi de o oluyor. Neyse biz basit bir matematik hesabı yapalım, yaklaşık yüzde 15-16 civarında bir faiz haddiyle DÇM sanayicinin eline geçmiş oluyor. Tabii bu sanayici de yüzde 24 yerine yüzde 16'dan kredi bulduğu için memnun olmanın yanında "şıkır şıkır" oynuyor bile...

GELSİN PARALAR

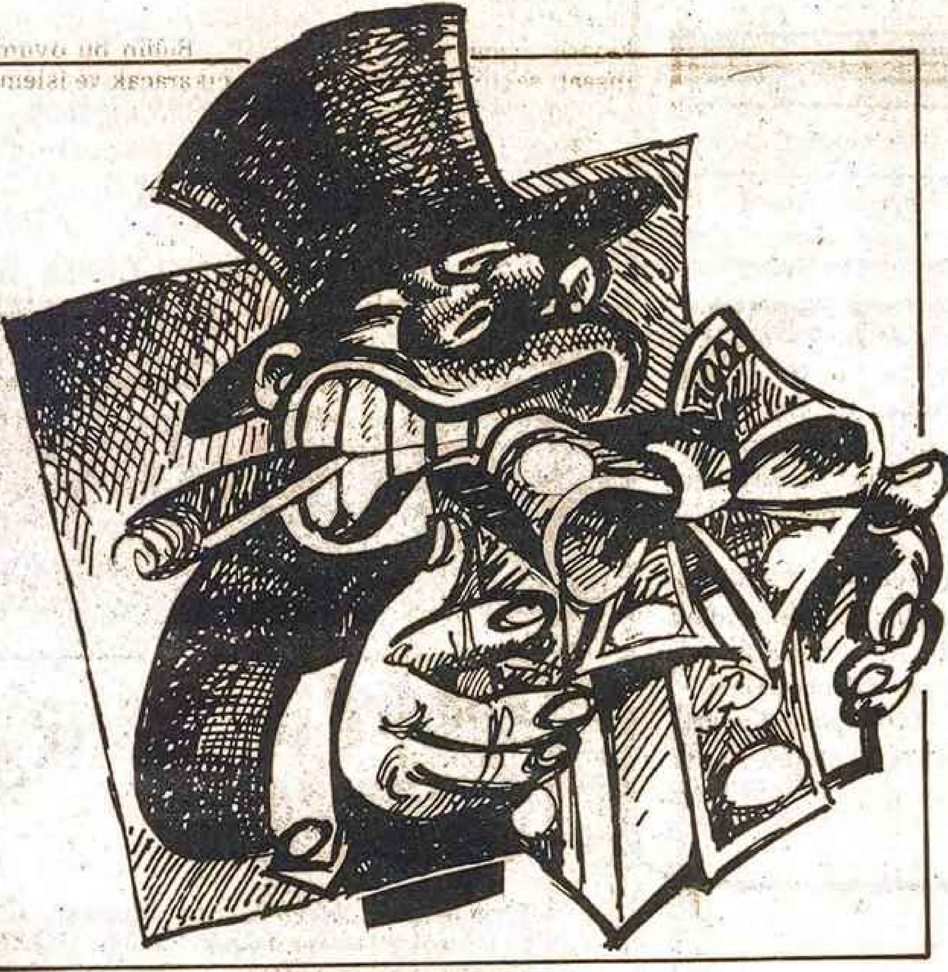
Evet, bizim DÇM'ye ihtiyacı olan, dışardan bunu temin eden aracımız ne kazanıyor bu işte. Bu kadar uğraşmaya değer mi ?

Hem de nasıl...

Bu hemde nasılın daha iyi anlaşılması için isterseniz bir basit hesap daha yapalım birlikte. Bizim aracı 5 milyon dolarlık bir DÇM bulmuş olsun bir kalemde. Bu eder mi size, 90-100 milyon Türk Lirası. Bununyüzde 1,5 uğu zavallı aracının (!) cebine iniveriyor. Yani yaklaşık olarak bu aracılıktan aracımızın kazancı 1.5 milyon lira dolayında oluyor...

Şimdi siz, hafif gülümseyerek, "öyle kolaylıkla bu para kazanılır mı?" diye düşünmektesinizdir. Biz, küçük bir aracılık olayı anlattık. Aslında sözünü ettiğimiz rakamlar çok sıradan olan işler. Bir DÇM aracısı yılda en az böyle 6-7 iş çeviremezse kendisini iş yapmamış sayıyor. Kısacası çok olağan bir aracı için bu 5 milyon dolarlık DÇM hikayesi...

Ahmet ULAŞ



TİP MECLİSTE

Erol ÖZKÖK

GÖREV'in önceki sayılarında 1965-1969 döneminde TİP'in parlamentoda yürüttüğü muhalefet işlevine ilişkin anılarını anlatan Ali Karcı, Yusuf Ziya Bahadınlı ve Tarık Ziya Ekinci'den sonra Cemal Hakkı Selek de anılarını anlatıyor.

TİP İzmir eski milletvekili Cemal Hakkı Selek'in o döneme ilişkin gözlemlerini yanda bulacaksınız.

5 Haziran 1977 genel seçimlerine, 8 yıllık bir aradan sonra, yeniden giriyoruz. Bu seçimlere katılma hakkını elde etmemiz Genel Sekreterimiz Dr. Nihat Sargın'ın İstanbul ilçelerine kayıtlı üye ve aday üyelerimizle yaptığı sohbet toplantısında belirttiği üzere- kolay olmamıştır. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin seçimlere katılmak hakkını elde etmesinden telaşlanan, ürken M.C. iktidarı, bu yoldaki uğraş ve girişimlerimiz önüne, çoğu kanun dışı, türlü set çekme ve engellemeler dikmeğe kalkışmış, örgütlenme işleri ile görevli arkadaşlarımızı sürekli baskı altında tutmuştur. Ama, 1976 yılı yaz ayları boyunca sürdürülen örgütlenme kampanyamızda her partili, üzerine düşeni gözünü kırpmadan, yiğitçe yerine getirmiş, MC iktidarının tüm baskı ve engellerini boşa çıkarmayı başarmıştır.

1965 YILINDA DA...

1965 yılı genel seçimlerinde de tıpkı böyle olmuştu: Aynı kanun dışı baskı, setçekme ve engellemeler... Ama, partili kardeşlerimizdeki aynı kararlılık, aynı inançlılık, aynı gözü budaktan sakınmazlık; yasadaki "Seçimlerin başlangıcından en az altı ay önce, en az 15 ilde bütün ilçeleriyle örgütü tamamlamış olmak" önşartını yerine getirmemizi sağlamıştı.

Daha ilk adımda, o güne kadar alışılmamış bir öz ve üslup içinde, radyoda yaptığımız propaganda konuşmaları ile kamu oyunda geniş bir ilgi uyandırmış, kamu oyunun dikkatini üzerimize çekmiştik.

15 milletvekili ile parlamentoya girdiğimizde, grubumuzun Meclise yepyeni bir ses, yepyeni bir hava, yepyeni bir dünya görüşü ve hepsinden önemlisi,bilimsel yüksek bir düzey getireceği, getirdiği; daha, Demirel hükümetinin programının tartışılmasındaki eleştiri konuşmamızda belli olmuştu.

TEPKİLER...

Grubumuz, memleket sorunlarını bütün yönleri ile bilimsel açıdan ele alan bu eleştiri konuşmasında, özellikle, Amerika Birleşik Devletleri ile Türkiye arasındaki ikili anlaşmalara geniş yer vermiş, bunların ülkemiz ve toplumumuz için taşıdığı tehdit ve tehlikeyi bütün çıplaklığı ile gözler önüne sermişti. Vatan toprağının 35 milyon metrekarelik bir kısmının, Nato üsleri için değil, doğrudan doğruya ABD Genel Kurmay Başkanlığına bağlı üs ve tesisler için verildiği gerçeğini kamu oyuna Meclis kürsüsünden ilk olarak açıkladığımızda, Meclisteki tüm burjuva partileri adeta ayaklanarak bu gerçeği boğmaya yeltendiler. Demirel hükümetinin Milli Savunma Bakanı Ahmet Topaloğlu "Yalan!., yalan!" diye barbar bağırıyordu.

SORUNLAR VE DİKENLER !...

Grubumuzun, her yılki bütçe müzakereleri sırasında yaptığı eleştiri konuşmaları, hazırlayıp Meclis Başkanlığına sunduğu kanun teklifleri, Anayasaya aykırı kanunların iptali yolunda Anayasa Mahkemesine açtığı davalar anılmağa değer parlamento faaliyetleri arasındadır. Gerçekten, bütçe kanun tasarısı üzerinde yaptığımız eleştiri konuşmaları dörtbaşı mamur bir nitelikteydi; tüm Meclis üyelerini etki altında bırakıyordu. Kanun tekliflerimiz, memleket şartlarına, toplum yararına uygun olarak tam bir titizlik içinde hazırlanırdı. Bunlardan birkaçı: Toprak reformu kanun teklifi, yabancı şirketlerin, en azından, kendi memleketlerinde ödedikleri düzeyde vergiye tabi tutulmalarını öngören kanun teklifi, 60 yaşını aşkın muhtaç vatandaşlara geçinebilecekleri bir düzeyde maaş bağlanması hakkındaki kanun teklifi, ilkokul öğrencilerine (defter, kalem, ders kitabı vesaire gibi) araç ve gereçlerin Devlet bütçesinden parasız olarak sağlanması hakkındaki kanun teklifi. Grubumuz Anayasaya aykırı kanunların iptali isteğiyle Anayasa Mahkemesinde birçok davalar açmış, bunların hemen hepsinde isteğini kabul ettirmiştir.

DÜNDEN BUGÜNE...

Toplumumuz zararına, sermaye sınıfı yararına olan kanun tasarı ve tekliflerini engelleme faaliyetine grubumuz, her defasında, övgüye değer bir disiplin içinde tam kadro ile katılmıştır.

Millet Meclisinin 1965-1969 devresine ait ilk ağızdaki anılarım işte bunlar.

1977 genel seçimleri sonunda Meclise girecek olan arkadaşlarımızın bugüne kadarki deneylerden yararlanarak daha başarılı bir dönem geçireceklerine, bu arada, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadelemizde Meclis kürsüsünün olanaklarından geniş ölçüde yararlanacaklarına inanıyorum.

Deterjan Partileri

Herkes doktora gider. Doktor, ilaç yazar. Belli bir hastalığı ya da rahatsızlığı tedavi etmek için. Bazan ilacı bilen hasta "doktor bey, bu ilaç piyasada yok" der. Doktor, başka ilaç yazar. Eczanede yazılan ilaç da bulunmayabilir. Eczacı "bu ilaç yok ama şu ilaç aynı işi görebilir" diyebilir. Genellikle herkesin başına buna benzer bir olay gelmiştir. Aynı işi gören ilaçlar, farklı markalarla ve farklı ambalajlarla piyasaya sürülür. Burjuva partileri de böyledir. Aynı işi görürler. Yalnız farklı ambalajlar içinde.

Deterjanlarda da durum aynı. Hepsi temizlik için. Hepsi sabun tozu. Televizyonda bağır bağır bağırıyorlar : "Biz daha iyi temizleriz" Kimi derinliklere nüfuz ettiğini, kimi daha beyaz yaptığını, kimi mikropların kökünü temizlediğini, kimi daha yumuşak yapacağını ileri sürer Hepsi aynı işi yapar. Farklı ambalajlar ve farklı markalar altında. Burjuva partileri de böyledir. Aynı işi görürler. Yalnız farklı ambalajlar içinde.

Deterjanı, sermayedarlar üretir. Burjuva partilerini de sermayedarlar yaratır. Bunlar biliniyor. Fakat bilinmesi gereken bir nokta daha var: Türkiye'de aynı sermayedar, birkaç deterjan markasını birden üretir. Aynı sermayedar, televizyona reklam verir: "Benim deterjanım daha iyidir, diğerlerinden çok daha iyi temizler" diye. Üzerinde düşünülmesi gerekli bir durum Fakat üzerinde düşünmeden önce, bunun bir istisna olmadığını hatırlatmak gerekiyor. Burjuvazinin kuralı : Çeşitli marka ve ambalajlar içinde aynı işi yapacak mal üretmek. Aynı işi yapacak partiler yaratmak.

Koç, Türkiye'nin en büyük iş adamı olarak tanıtılıyor. En zengin iş adamı. Koç, piyasaya birden fazla buzdolabı sürüyor. Koç, piyasaya birden fazla marka televizyon sürüyor. Koç, piyasaya birden fazla marka otomobil sürüyor. Koç, Türkiye'deki yabancı sermayeli üç tekerlek lastiği firmasının da ortağı. Türkiye'de deterjan fabrikasından çok deterjan çeşidi var. Buzdolabı fabrikasından daha çok buzdolabı çeşidi var. Üç yabancı sermayeli tekerlek lastiği fabrikası, dört tekerlek lastiği markası var.

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Fakat verilen örnekler, piyasanın ve burjuvazinin kurallarını göstermeye yetmiyor. Ve ortaya bir soru çıkıyor: Neden aynı sermayedar, aynı işi görmek üzere birden çok mal üretiyor. Herkes bilir. Aynı sermayedar, çok çeşitli markalar yapacak yerde bir marka üretse daha akıllıca davranmış olur. Sermayedarın akıllılığı, daha çok kâr etme anlamına geliyor. Çünkü tek marka malı üretse, daha büyük ölçüde üreteceği için daha ucuza mal eder.

Ancak sermayedar için daha çok kâr elde etme, sadece daha ucuza mal etmekle mümkün olmuyor. Daha çok satmak gerek. Daha çok satmak için de birbirinden farklı mallar satıyor görüntüsünü vermek gerek.

Sermayedarların politikası, sermayedarların iktisatına dayanıyor. Türkiye'de sermaye partilerinin ipliği pazara çıkıyor. İşçi ve emekçiler, köylüler, sermaye partilerinin, gerçek yüzünü görebiliyor. Bu yüzden artık Türkiye'de sermaye partileri, daha çok marka ile daha çeşitli ambalaj içinde piyasaya sürülüyor. Sermayenin pazara çıkan ipliğini gözlerden uzak tutabilmek için ambalajlar değiştiriliyor. Kimi "büyük" Türkiye yaratacağız deyip, sermayedar sınıfını ve bu arada kendi yakınlarını büyütüyor. Kimi, "milliyetçiyiz" "manevi kalkınma" deyip, Japon sermayedarlarının Türkiye'ye girmesinin komisyonculuğunu yapıyor. Türkiye'de demir-çelik, çimento karaborsacılığını hazırlayarak sermayedarları ve bu arada yakınlarını zengin ediyor. Kimi de sosyal demokrasi deyip, köykent deyip, işçi ve emekçilerin, yoksul köylülerin gerçek dertlerinin üzerine perde indiriyor. Fakat hepsi Türkiye'deki sınıf çelişkilerinin üzerine yürüyor. Kimi bastırarak ortadan kaldıracağını sanıyor, kimi dikkatleri başka yere çekerek hasır altı edebileceğini düşlüyor.

Hepsi, özünde, aynı kaynaktan su içiyor. Farklı marka ve farklı ambalajlarla, işçi ve emekçileri, mümkün olduğu kadar çok, sermayenin peşine çekmeye çalışıyor. Kimi kan dökücülüğü reklam konusu yapıyor. Kimi işçi ve emekçilerin mücadele ve direnişini yumuşatmayı ön plana çıkarıyor. Niyetler önemli değil . Sonuç önemli. Hepsi aynı sonuca doğru yol alıyor. Hepsi temizlik için işçi, emekçi ve köylülerin karşısına çıkıyor.

Yalçın KÜÇÜK



BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN
GÖREV
SOSYALIZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKELİM

"Partim görev verdiği için adayım..."



Türkiye İşçi Partisi İstanbul Milletvekili adayı kimya işçisi Nurten Arıcan ile çalıştığı fabrikada görüştük. Mahubirimizin sorularını Arıcan ile birlikte çalışma arkadaşları da cevaplandırdılar.

(BETA AJANSI)

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ İSTANBUL MİLLETVEKİLİ ADAYI NURTEN ARICAN:

"Sosyalizm, işçi sınıfının partisi önderliğinde ergeç kurulacaktır. Seçimler ve parlamento sınıf mücadelesinin alanlarından biridir. Sosyalistler bu gerçeği gözardı edemezler, gözardı etmeye çalışan lafazanlara kulak asmazlar. Çünkü onlar, sosyal demokrat kılıkta, sosyalizm havariliğinin ardında, keskin sol görünüm ardında işçi sınıfının bağımsız politik mücadelesini ertelemeğe, kesintiye uğratmağa çalışan burjuva kuyrukçularıdır..."

☆ Türkiye İşçi Partisi'nin İstanbul milletvekili adayısınız. Kendinizi tanıtır mısınız?

★ 38 yaşında, evli ve beş çocuk sahibiyim. 12 yaşından beri işçiyim. 25 yıllık işçiyim. Bu 25 yıllık çalışma hayatımda çeşitli iş kollarında ve Almanya da da çalıştım. Dokuz yıldır da İbrahim Etem Ulagay İlaç Fabrikasında çalışmaktayım. 1970-1976 yılları arasında Kimya-İş, Petrol Kimya-İş Sendikasında Genel Yönetim Kurulu üyeliği de yaptım.

☆ Türkiye İşçi Partisi ile ilginiz nedir?

★ Ben 1965 yılından beri Türkiye İşçi Partisi üyesiyim. 1975 yılında partinin kurucuları arasında yer aldım. Şimdi partimin İstanbul İl Disiplin Kurulu üyesiyim.

☆ İstanbul'dan milletvekili adayı olmanız konusunda düşüncelerinizi söyler misiniz?

★ Partim görev verdiği için adayım. Partililer verilen her görevi partililik bilincinin verdiği gurur, sorumluluk ve coşkuyla kabul ederler. İnançla söyleyeceğim şudur: Sosyalistler meclise gireceklerdir. Emekçi halkın sesini meclis kürsüsünden duyuracaklardır. Parlamento burjuva partilerinin dikensiz gül bahçesi olmayacaktır. Seçimler ve parlamento sınıf mücadelesinin alanlarından biridir. Sosyalistler bu gerçeği göz ardı edemezler. Göz ardı etmeye çalışan lafazanlara kulak asmazlar. Çünkü onlar sosyal demokrat kılıkta, sosyalizm havariliğinin ardında, keskin sol görünüm ardında, işçi sınıfının bağımsız politik mücadelesini ertelemeğe, kesintiye uğratmaya çalışan burjuva kuyrukçularıdır...

Öte yandan işçi sınıfının sorunları, emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik talepleri burjuva partileri içinde takip edilemez, savunulamaz. İşçi ve sendikacı görünümlü bir takım kişilerin burjuva partileri listelerinde görünmeleri ve varsayalım ki, meclise girmeleri, yutturmacadan, avutmacadan başka bir şey değildir. Kaldı ki, burjuva partileri listelerinde göstermelik de olsa işçiler hiç yok denecek kadar az...

Son sözüm şudur: Sosyalizm, işçi sınıfının partisi önderliğinde ergeç kurulacaktır. Çocuklarımız, sömürünün, ezilmişliğin, hor görülmenin pençesinden kurtulacaklar, güzel günlerde, aydınlık günlerde büyüyeceklerdir.

"İŞÇİNİN SESİ MECLİSTE DUYULACAK..."

Arıcan'ın İstanbul İbrahim Etem İlaç fabrikasında çalışan işçi arkadaşları sesleniyorlar



FERİHA YILMAZ

(7 yıllık kimya işçisi)

"- Nurten Arıcan arkadaşımız bugüne kadar fabrikada bizim hakkımızı savunan, bize her an omuz veren bir arkadaşımızdır. Onun Türkiye İşçi Partisi' nden milletvekili adayı olması bizi mutlu etmiştir. Bugüne kadar diğer partilerden işçi olarak meclise girenlerin işçi davalarını takip etmediklerini, savunmadıklarını hep gördük, hep biliyoruz..."

FİTNAT ÇETİNKAYA

(20 yıllık işçi)

"- Nurten Arıcan ile 9 yıldır birlikte çalışıyorum. Nurten arkadaş sendikal mücadelede olsun, arkadaşlıkta olsun her zaman bizim yanıbaşımızda olmuştur. Türkiye İşçi Partisi İstanbul Milletvekili listesinde Dinçer Doğu arkadaşımız ile yer alması bizi çok sevindirmiştir. Dinçer Doğu bir zamanlar bizim sendikamızın başkanıydı. Biz ona her zaman başkanımız olarak bakıyoruz.

Nurten arkadaş olsun Dinçer Doğu arkadaş olsun, birlikte mücadele verdiğimiz her zaman eşine rastlanmadık kardeşlik örnekleri vermişlerdir bize. Onların meclise girmesini istiyor, diliyoruz..."

MİNE GÜÇTİMUR

(11 yıllık kimya işçisi)

"- Çok mutluyum. Nurten abla, Dinçer abi. herşeyi bize onlar öğretti. 11 yıldır çalışıyorum, bunun 9 yılını Nurten abla ile birlikte geçirdim. Sendika mücadelesinde de Dinçer abiyi tanıdık. Onlar bizim gerçek arkadaşlarımız ve savunucularımızdır.

Çalışma hayatımızda iyi günlerimiz, zor günlerimiz oldu. Birlikte grevlere katıldık, birlikte mücadelelerde bulunduk. Şimdi onların Türkiye İşçi Partisinden milletvekili adayı bulunmaları bizi sevindiriyor..."

ZEYNEP DOĞAN

(7 yıllık kimya işçisi)

"- Başkanımız Dinçer Doğu ve arkadaşımız Nurten Arıcan'ın işçi sınıfını temsilen aday olmalarını sevinçle karşılıyorum. Ve inanıyorum ki, bu arkadaşlar sonuna kadar bizim hakkımız için çalışırlar..."

GÜNCAN AVCI

(7 yıllık kimya işçisi)

"- Ne söyliyeyim. O kadar sevinçliyim ki. Arkadaşımız Nurten Arıcan bizim adayımız..."

AYŞE SEZGİN

(7 yıllık kimya işçisi)

"- Nurten Arıcan ile birlikte çalışıyoruz. Onun bize öğrettiği fikirlerin gerçek ve doğru fikirler olduğunu gördük. Ve bizi her zaman her yerde en iyi temsil etmiştir. Bunu sayısız örnekle göstermiştir. Bizim de bir arkadaşımız aday. Çok mutluyum..."

Türkiye İşçi Partisi İstanbul milletvekili adayı Nurten Arıcan'ın diğer arkadaşları sesleniyorlardı:

"- O her zaman her yerde bizim hakkımızı savunacak gerçek bir arkadaş."

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN SEÇİM KAMPANYASINA KATILALIM

Burjuva partilerinin devlet kasasından ve parababalarından sağladığı milyonlarca liralık seçim bütçelerinin karşısında, Türkiye İşçi Partisi, işçi ve emekçilerin olanakları ölçüsünde partilerine yaptıkları fedakarca katkılardan güç alarak mücadelesini sürdürüyor.

İşçi sınıfının sesinin 5 Haziran seçimlerinde daha gür çıkması için olanaklarımızı zorlayalım, Türkiye İşçi Partisi'ne bağış yapalım. Ulusal bağımsızlığımızın ve demokrasinin tutarlılıkla ve kararlılıkla savunulması için Türkiye İşçi Partisi'nin seçim kampanyasını destekleyelim. Türkiye İşçi Partisi'nin sesinin bir köye daha ulaşması için, Türkiye İşçi Partisi'nin bir yayının bir emekçinin daha eline geçmesi için bu kampanyaya katılalım.

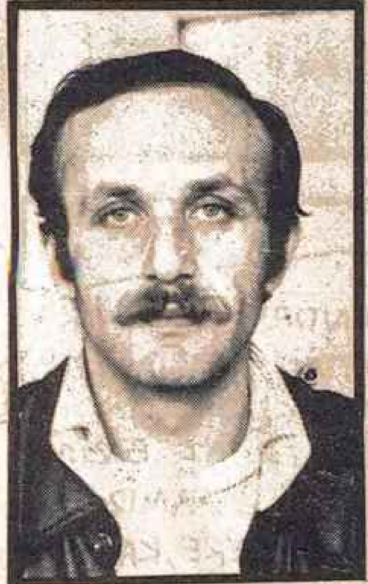
Türkiye İşçi Partisi Genel Merkezi adına yapılacak bağışlar aşağıdaki banka hesap numaralarına yatırılabilir.

T.C. Ziraat Bankası
Galatasaray Şubesi 6616
T.C. Ziraat Bankası
Kızılay Şubesi 630-1110

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL MERKEZİ
NUR'U ZİYA SOK. 17/5 TÜNEL / İSTANBUL

Selam Bursa İşçilerine

Selim MAHMUTOĞLU
DİSK-Maden-İş Örgütlenme Dairesi Md. Yard.



DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasının örgütlü bulunduğu Bursa'daki Oyak-Renault, Tofaş, MAKO, Robert Bosch ve Coşkunöz işyerlerinde, yeni dönem toplu iş sözleşmesini yapmaya yetkili sendikanın tesbiti için Çalışma Bakanlığı iş müfettişleri "nezaretinde" işçilerin "hür" iradelerine başvurulacak...

DİSK'e bağlı Maden-İş'in karşısındaki sendika Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikası. Bu sendikanın yöneticilerinin çoğunluğu MHP'li. Teşkilatlandırma Sekreteri ise MHP'nin son kurultayında Genel İdare Kuruluna seçildi.

Gene bu sendikanın MHP'li Bursa Şubesi Başkanı, Tofaş'lı işçi Muammer Çetinbaş'ı öldürmekten sanık olarak hapiste yatıyor. Bütün bunlar Bursa işçileri tarafından çok iyi biliniyor.

Bursa işçilerinin bildiği bir başka gerçek de, Türk Metal Sendikasının bu dönemdeki toplu iş sözleşmesinde nasıl taraf olabildiği... Türk Metal'in işyerlerinde işçi tabanı olmadığını herkes biliyor. Bu sendikanın sahte üye kayıt fişi düzenleme konusunda ne dolaplar çevirdiğini herkes biliyor. Zira Türk Metal'in sahte kayıt fişi düzenlediği mahkemenin tayin ettiği bilirkişi tarafından belgelendi. Aynı sendika geçen dönemki toplu iş sözleşmesi esnasında Tofaş işyerinde 2218 üyesi olduğunu iddia ederek 2218 üye kayıt fişi ibraz etmişti.

Oysa o tarihte Tofaş işyerinde çalışanların sayısı 2000'in altında idi. Ve o dönemde yapılan gizli oy açık sayım usulü referandumda Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikası 380 oy almıştı. Bunu da herkes biliyor. 2218 üyeye karşılık 280 oy!..

Bu dönemki yetki tesbitindeki yöntem ilginç. Üzerinde durulması gerekli. Çünkü geçen dönemki kararı da, bu dönemki kararı da veren aynı iş mahkemesi hakimi...

Bir başka ibret verici yanda, kararın 2 Mayıs günü verilmesi. Her halde 1 Mayıs olaylarının ardından MC'nin basınıyle TRT'siyle yaptığı anti propaganda nedeniyle işçilerin bu karara en az tepki gösterecekleri gün seçilmiş olmalı. Böyle düşünmüş olmalı Osman Bey!...

Yetkili sendika, gizli oy açık tasnif usulü ile seçilmeyecek, işçi, iş müfettişlerinden başka kimsenin bulunmadığı bir odaya girecek, üyesi olduğu sendikanın adını söyleyecek ve karşısına imza atacak! İş müfettişleri de bu işlemi tamamladıktan sonra yetkili sendikayı ilan edecekler.

Gülünç ve ibret verici bir kurnazlık!..

Yetkili sendikanın bir önceki dönemde olduğu gibi gizli oy açık sayım usulü ile yapılmayıp bu sözü edilen usul ile yapılmasının amacı belli. Geçen dönem bozguna uğrayan Türk Metal Sendikası bu dönem uygulanacak bu yeni usul ile yeni bir şans deniyor. Belki işçiler iş müfettişlerinden veya zabıtların işverenin eline geçeceğinden korkar da, patronun istediği Türk Metal Sendikasına "evet" der!...

Kimi aldatıyorlar, kimi kandırıyorlar?

Oysa unutuyorlar Bursa işçisinin can verip, ödün vermediğini. Unutuyorlar, patron uşaklarının 15 Haziran 1976'da Oyak-Renault, 30 Haziran 1976'da da Tofaş önünde tekme sille kovalandıklarını. Ve bu utanmazlar Muammer Çetinbaş'ın kanını döktüklerini unutuyorlar. Muammer Çetinbaş'ın yiğit anısı için herşeyi göze alıp işlerini bırakarak SSK hastanesi önünde toplanan tüm Bursa işçilerinden oy alacaklarını sanıyorlar. 10 Temmuz günü heykel meydanında toplanan 10 binlerce işçiden oy alacaklarını sanıyorlar.

Ve 16 Eylül'de DGM'ye karşı direnen yiğit Bursa işçilerinden oy alacaklarını sanıyorlar...

İlericiler, demokratlar, sosyalistler ilerici sendikal hareketin bayrağını 1975 Nisanında Bursa'ya diktiler. O günden bugüne can verdiler, işkence gördüler, işten atıldılar ama diktikleri bayrağa sımsıkı sarılıp onu yere indirmediler. Hiç bir güç onlara bayraklarını indirtemeyecek!

Türkiye İşçi Partisi'nin bu konudaki kararlılığı tüm Bursa işçilerince çok iyi biliniyor. Gerek partili arkadaşlar gerekse geçmişte birlikte bu bayrağı diktiğimiz diğer ilerici demokrat arkadaşlar görev başındadır. Onlar bu bayrağı dalgalandıracaklar.

Muammer Çetinbaş'ın katilleri unutulmayacak; Türk-İş'e bağlı Türk Metal'in oyunları bozulacak...

